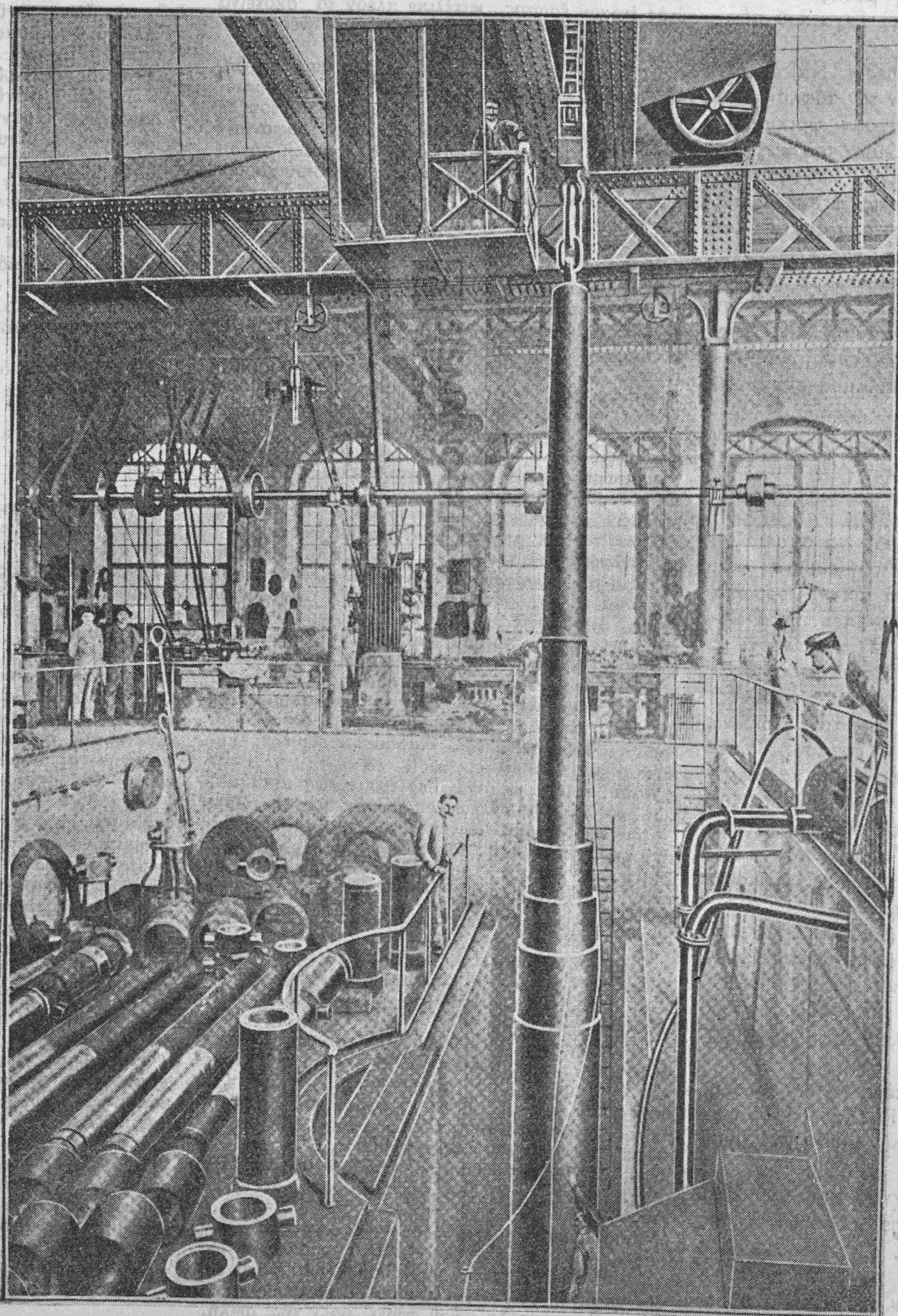

Ασπλάα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΗΛΕΒΟΛΩΝ

Πῶς συναρμολογοῦνται τὰ τηλεβόλα τῶν 30 ἑκατοστομέτρων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

— ΕΜΕ ΔΕΙ ΕΡΓΑΖΕΣΘΑΙ ...

Ὡς εἰς ἀνθοβριθῆ λειμῶνα, διάκοσμον ἀπὸ τὰ εὐωδέστερα ἄνθη, οὕτως εὐρίσκεται καὶ ὁ ἀκροατῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς αὐριον ἀναγινωσκόμενης Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ, κατάπληκτος ἐκ τῆς ἀφθονούσης χλωρίδος, ὡς καὶ τῶν πυκνῶν πνευματικῶν ἀνθέων, δυσχεραίνεται εἰς τὸ τί πρῶτον, τί δεύτερον νὰ περισυλλέξῃ. Ἐν τούτοις σταματήσωμεν πρὸ τοῦ πρώτου ἄνθους καὶ ἀπολαύσωμεν τῆς πνευματικῆς του τρυφῆς.

Συναντᾷ ὁ Χριστὸς καθ' ὁδὸν τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Οἱ μαθηταὶ ἐρωτῶσι τὸν διδάσκαλον, λέγοντες :

— Διδάσκαλε, ποῖος ἡμάρτησεν; Αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ;

Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπεκρίθη μεταξὺ ἄλλων :

— Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με.

Παρατηρήσωμεν τὴν ἀντίθεσιν. Καὶ οἱ μαθηταί, καθὼς ἔκεινος, εἶδον τὸν τυφλόν, καὶ εἰς ἀμφοτέρους παρουσιάσθησαν φρικιαστικαὶ αἰ κοιλωμέναι τῶν ὀφθαλμῶν του κόγχαι, ἀλλ' οἱ μαθηταί, ἢ πλειονότης, ἀσχολοῦνται εἰς ἀκριβολογίας καὶ αἰτιώσεις, ἐξετάζουσιν, ἐρευνῶσι, καὶ ἢ ἀνθρωπίνῃ ἀδολεσχίᾳ καὶ ἀκαιρολεξία προβάλλει μὲ τὰς ἐρωτήσεις των. Ἄλλ' ἔκεινος, πρὸ τοῦ θεάματος τῶν ἐσκοτισμένων ὀφθαλμῶν, δὲν εὐρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ φέξῃ ἢ νὰ αἰτιασθῇ, ἀλλὰ τὴν κατάλληλον στιγμήν νὰ εὐεργετήσῃ, νὰ βοηθήσῃ, νὰ φωτίσῃ. Καὶ ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἔργου του. Ὁ τυφλὸς ἰάται.

Ἐκ τῆς ἀντιθέσεως αὐτῆς αἰ λάβωμεν παράδειγμα. Τὴν βλέπομεν, ἄλλως τε, καθ' ἡμέραν καὶ σήμερον ἔτι. Πρὸ μιᾶς δυστυχίας, πρὸ μιᾶς μεγάλης ἀνάγκης οἱ ἄνθρωποι, ἢ πλειονότης, ἀρέσκειται νὰ σχολιάζῃ, νὰ ἀκαιρολεκτῇ, νὰ ἐπιρρίπτῃ εὐθύναις καὶ πολλάκις νὰ συκοφαντῇ, νὰ ἀδικῇ πρόσωπα καὶ περιστάσεις. Καὶ παραβλέπει τὴν ἀνάγκην, περιφρονεῖ τὸν ἔλεον, δὲν αἰσθάνεται τὸ καθήκον. Ἄλλ' ὁ Μέγας Εὐεργέτης δὲν ἵσταται ἀπέναντι τοῦ δυστυχήματος ἀδρανῆς· ἐρευνᾷ τί καλὸν δύναται νὰ κάμῃ, πῶς νὰ βοηθήσῃ, νὰ παρηγορήσῃ, νὰ ἐργασθῇ. Ἐπιλαμβάνεται τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ καὶ περισώζει ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ περισωθῇ ἔτι.

Εἰς πολλὰ ἐπεισόδια τοῦ βίου βλέπει τις τὴν ἀντίθεσιν ταύτην, ἀλλ' ἐκεῖ, ὅπου καθίσταται περισσότερον καταφκνής, εἶναι εἰς τὰ ἠθικὰ τῶν προσώπων ἀτυχήματα.

Μία τρυφερά ὑπαρξίς ὀλισθαίνει· ὁ κόσμος, ἢ πλειονότης, μακρόθεν παρατηροῦσα, λαμβάνει θέμα σχολίων, κακολογίας λοβόλου, ἐχιδνικῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα; Καταβορβόρωσις τῶν καρδιῶν, τελεία ἀπώλεια τῆς δαμασθείσης ψυχῆς.

Ἀκολουθήσωμεν τὴν ἑτέραν, τὴν εὐγενῆ, τὴν ἀντίθετον ἀντίληψιν. Εἰς κάθε δὲ δυστύχημα ἢ αἰσχος αἰς ἀκούσωμεν τὴν ἐνδόμυχον φωνήν, ἣτις μᾶς λέγει :

— Ἄνθρωπε, τὸ δυστύχημα αὐτὸ σοῦ δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐργασθῆς καὶ νὰ ὠφελήσῃς τὴν ὀλισθήσασαν ὑπαρξίν. Ἐργάσου ὑπὲρ τῆς σωτηρίας της. Ὑπάρχει πάντοτε κάτι νὰ περισώσῃς. Ἴδου τὸ ἔργον σου, ἰδου ὁ προορισμός σου.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΝΘΗ

Ἐπάνω εἰς τὰ σκισρὰ καὶ τερρὰ τῆς γῆς στέγνα ἠπλώθησαν πολύχρωμα καὶ κομψὰ τὰ ἄνθη τοῦ ἔαρος, διὰ ν' ἀποτελέσουν ὅλα μαζί τὴν ὡραίαν ἀλουργίδα, μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλεται ἐκάστοτε ἡ φύσις, καὶ διὰ νὰ ἐξυφάνουν τὴν πανηγυρικὴν σημαίαν, ἣτις ἐξαγγέλλει τὴν ἀνοιξιν, τὴν θαλίαν, τὴν χαράν.

Ὅπου ρίψει κανεὶς τὸ βλέμμα, θὰ τὸ ἀναπαύσῃ ἐπάνω εἰς τὸ τρυφερόν, τὸ ἀνθόστρωτον δάπεδον καὶ θὰ τὸ ἀποσύρῃ ἀπ' ἐκεῖ μόνον διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς ἕτερον ὡραιότερον καὶ θελκτικώτερον τοῦ προηγουμένου.

Τὰ πάντα σήμερον ἐφορτᾶζον τὰ φαιδρά των Ἄδωνια. Ὁ μικρὸς αὐτὸς θεὸς, τὸ τέκνον τοῦτο ἐνὸς ἐνόχου ἔρωτος, κατέλιπε πλέον τὰ σκοτεινὰ του ἐνδαιτήματα καὶ ἀνέστη φαιδρὸς, νέος πάντοτε, χαρῆς καὶ ἀνθοφόρος.

Ἡ συνοδεία του, μεγαλοπρεπῆς καὶ κομψῆ, εὐώδης καὶ γλυκεῖα, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἄνθη τοῦ ἔαρος, εἰς προϋπάντησίν του δὲ σπεύδουν ὅλαι αἱ θλιμμέναι διὰ τὴν ἐξαφάνισίν του ψυχαί, ἐνῶ εἰς τὰ μάτια τὸ δάκρυ τοῦ πόνου μεταβάλλεται εἰς σταλακτίτην ἐξαίφνης χαρᾶς.

Ὁ Ἄδωνις ἀνέστη, τὸ ἔαρ ἐφθασεν, ἦλθεν ἢ χαρά.

Ἄνθη εἶναι τὰ δῶρά του, ἄνθη καὶ εὐωδία.

Ὡ! τὴν ὡραίαν, τὴν ὑπέροχον ποικιλίαν τῶν χρωμάτων καὶ τῶν εὐωδιῶν τῆς ἀνθίνης αὐτῆς κοινωνίας! Εἰς τὰ ὀγκώδη της μητρῶα συνωθοῦνται αἱ ἀμέτρητοι λεγεῶνες, τὰς ὁποίας φέρει ἢ ἀνοίξις, καὶ ἕκαστον ἄνθος προβάλλει μὲ τὰς χάριτάς του, τὸ θέλητρον, τὴν καλλονήν.

Τίς θὰ δυνηθῇ νὰ τὰ καταλέξῃ; ποῖα ζωγράφου πυξίς δὲν θὰ ἐξαντληθῇ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν χρωμάτων των καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ δυνηθῇ ν' ἀποτυπώσῃ τὰς διαβαθμίσεις τῶν εὐωδιῶν, τὰς ὁποίας οἱ τρυφεροὶ καὶ λεπτοφρεῖς κάλυκτες των ὡς μαγικοὶ κρατῆρες ἐκχύνουσιν;

Ἡ λύρα τοῦ ποιητοῦ ἢ κινύρα τοῦ ραψωτοῦ, ἢ πυξίς τοῦ ζωγράφου, ὅλαι μαζί συνηνώθησαν ποτε διὰ νὰ ψιλλοῦν τὴν δόξαν των, ἀλλ' ὑστέρησαν. Διότι τὰ ἄνθη εἶναι τὸ ὡραιότερον ποίημα τῆς δημιουργίας, ποίημα, τὸ ὁποῖον ἐξετυπώθη εἰς ἓν καὶ μόνον ἀντίτυπον.

Ἀπολαύσατε τοὺς ἀναγλύφους στίχους του· ἐδὲ μὲν ἢ ψυχὴ λικνίζεται ἀπὸ τὸ βρυκάλημα τῶν ὄνειρων, παρέκει ἀναπηδᾷ εἰς τὴν δίψαν τοῦ ἔρωτος, ἐνῶ περαιτέρω ἀναπαύεται εἰς τὴν λευκότητα παρθενικοῦ ὕπνου.

Κάθε ἄνθος μὲ τὴν ἰδιαιτέραν τῶν πστάλων, τῶν μίσχων, τῶν φύλλων διασκευῆν, μὲ τὴν ἰδιάζουσαν εὐωδίαν καὶ μὲ τὰς ἀρμονικὰς ἀποχρώσεις τῆς πορφύρας ἢ τοῦ κρόκου, ἀποτελεῖ καὶ ἓνα ἰδιαιτέρον βαθμὸν ψυχικῆς καταστάσεως. Εἶναι καὶ ἀπὸ ἓν σύμβολον...

Καὶ ἰδου προβάλλει ἢ Ἴρις, μὲ τὰ κυανᾶ καὶ λευκὰ πέταλά της καὶ μὲ τὸ ἰσχυρόν της ἄρωμα· εἶναι ἢ πρωτοπορεία τοῦ ἔαρινου διακόσμου, πρωτοπορεία ἡγεμονική.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπακολουθεῖ, τὸ τρυφερόν αὐτὸ ἀνθύλλιον, μὲ τὰ πολυσχιδῆ του λευκὰ φυλλάρια καὶ τὴν χρυσήν, τὴν ποῶδη κορυφήν. Νομίζει κανεὶς, ὅτι φέρει τὸ χρυσὸ στεφάνι τῶν ἐλπίδων τὸ ἄνθος αὐτό, τὸ συμπαθὲς μαντεῖον τῶν ἐρωτευμένων ψυχῶν, τὸ ὁποῖον πεθαίνει, ξεψυχᾷ ἀνάμεσα εἰς τὰ δάκτυλα τῆς κόρης, διὰ νὰ τῆς εἰπῇ μίαν ἀλήθειαν ἢ ἓνα γλυκὸ ψεῦμα : ὅτι ἀγαπᾶται...

Προχωροῦμεν ὀλίγον, δὲν βλέπομεν πλησίον μας τίποτε· μερικὰ στρογγυλωπὰ φύλλα μόνον, ἀλλὰ μία ναρκωτικὴ μυρωδιὰ εἰσδύει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν : εἶναι ἢ Βιολέττα. Βυθισμένη κάτω ἀπὸ τὴν χλωρίδα, ποῦ φέρει μαζί της, δειλή, συνεσταμένη, περίφοβος, ζῆ μακρὰν ἀπὸ τὰ βάσκανα βλέμματα. Ἐξαικονίζει τὴν μετριοφρο-

σύνην, ἀλλὰ προσικάζει καὶ τὴν ἀμυβὴν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀρετῆς.

Τὸ ἴδιο δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς διὰ τὸ Αἰγόκλημα. Ἐκεῖνο ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ χύνει τοὺς ἀρωματώδεις κρουνοὺς του καὶ διαλαλεῖ τὴν χάριν του, ἀλλ' εἶναι τόσο συμπαθὲς ἀνθύλλιον, ὥστε τοῦ συγχωρεῖ κανεὶς τὴν ματαιοφροσύνην, τὴν ὁποίαν ἐξαγοράζει μὲ τὰ προτερήματά του.

Μὴ σταματᾶτε ὁμως τὸ βλέμμα πολὺ ἐπὶ τῆς ἀναδενδράδος ἐκείνης, διότι τὸ Λεῖριον οἶς καλεῖ. Ἀναμένει τὴν κρίσιν σας. Ἄλλ' εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι καὶ διάφορος; Ἡ λευκὴ αὐτῆ χροάνη μὲ τοὺς χρυσοὺς στήμονας, σύμβολον τῆς παρθενίας, τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς ἀγνείας, συγκερανεῖ τὸ αἰθεριώτερον ἄρωμα πρὸς τὸ αἰθεριώτερον χροῶμα. Ὅ,τι εἶναι τὸ λευκὸν ἀπέναντι τῶν χρωμάτων, εἶναι καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ κρῖνου μεταξὺ τῶν εὐωδιῶν τῶν ἄλλων ἀνθέων.

Ἄλλ' ὁ θαυμασμός μας αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ ἐξαντληθῇ. Ἐχομεν ἀκόμη νὰ διατρέξωμεν συστοιχίας πυκνάς, διμοιρίας ἐκτεταμένας ἀνθέων περικαλλῶν. Ἡ Οἰνάνθη, ἢ Ἀκακία, ὁ Ἐλίχουρος, ἢ Δάφνη, τὸ Ἡράνθεμον, ἢ Μυσοσotis, τὸ Ρόδον, ἢ Ἀνεμόνη, τὸ Λευκάνθεμον, τὸ βυσινοπόρφυρον Γαρούφαλον καὶ ἢ ποικιλόχρωμος Δάλια, ὁ λεπτοφύης Νάρκισσος, ἢ φουντωτὴ Πασχαλιά, ἢ σοβρὰ Μυρσίνη, ἢ Ἀμαρυλλίς, ἢ Ἀζαλία, ἢ Λευκάκανθα, τὸ ἐρωτύλον Ἡλιοτρόπιον, ὁ μελαγχολικὸς Κισσός, τὰ αἰθέρια Δελινὰ μαζί μὲ τὴν ἀπέραντον σωρείαν τῶν ἄλλων ἀδαλφῶν των, εἶναι ἄξια, καὶ τὸ μικρότερον καὶ τὸ ἀσημότερον ἐξ αὐτῶν, ν' ἀπασχολήσῃ τὸ βλέμμα, νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχήν. Ἡ ψυχὴ εἰς τὴν λεπτοφυᾶ οἰκοδομικὴν τοῦ ἄνθους θὰ αἰσθανθῇ ὅ,τι δὲν αἰσθάνεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιβάλλουσαν καὶ ὀγκώδη οἰκοδομικὴν τῶν νῶν. Αἰσθάνεται δηλαδὴ ἐαυτὴν ἐλαφρᾶν, εὐπετὴ χρυσάλιδα, ἐτοιμὴν ν' ἀναβῇ πρὸς τὰ κρῖστα τοῦ αἰωνίου Ὁραίου, τοῦ ἀνεπιφθόνως Καλοῦ.

Καὶ ἰδου τὸ ψυχικὸν ἄρωμα τῶν ἀνθέων, ἄρωμα γενικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πληροῦνται καὶ τὰ ἄσπρα ἄνθη καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον πληροῦσι τὴν καρδίαν μας.

Εἶναι ἢ μετὴ τῆς καλλονῆς, τῆς ἀγαθοσύνης. Τὸ βλέμμα, ὑπὸ τὴν γοητείαν τῶν ἀχειροποίητων αὐτῶν ἀρμονιῶν, ὑπὸ τὸν θαυμασμόν, τὸν ὁποῖον γεννᾷ ἢ συναυλία αὐτῆ τῶν χαριτων, τὸ πνεῦμα, ὑπνωτισμένον ἀπὸ τὴν σιλιβηδῶνα αὐτῆν τοῦ καλλοῦς, κεκορσεμένον ἀπὸ τὰς τρυφερωτέρας ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας ἤντησεν ἀπὸ τὸν ἀνθινον κόσμον, βλέπει καὶ παντοῦ ἀλλαχοῦ τὴν αὐτὴν γλυκύτητα, τὴν αὐτὴν ἀθωότητα, τὴν αὐτὴν καλωσύνην καὶ διαμορφώνει ἓνα κόσμον ἄλλον, ἓνα κόσμον ὑπέροχον.

Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει κλείσει σιδηρὰς τὰς πύλας της διὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν βεβήλων αἰσθημάτων καὶ τὸ πνεῦμα ἀποδιώκει κάθε ἱερόσυλον σκέψιν. Τὰ πάντα μεταβάλλονται εἰς θεῖους βωμούς, ἐφ' ὧν τὸ εὐώδες θυμίαμα καίει, ὕμνος καὶ λατρεία πρὸς τὴν ἀθωότητα, τὴν καλωσύνην, τὸν τρυφερώτερον ἔρωτα.

Τὰ πάντα, τέλος, ἐξιδανικεύονται καὶ μεταβάλλονται εἰς ἄνθη ψυχικά, ἄνθη εὐσμοῦ τοῦ μεγάλου κήπου τῆς κοινωνίας...

Τὸ ἔαρ μᾶς φέρει τὰ ἄνθη καὶ μὲ τὰ ἄνθη μᾶς φθάνουν καὶ κυριαρχοῦν ἐνός μας οἱ ὡραῖοι τύποι, τοὺς ὁποίους ὄρεσις νὰ ζωογονοῦν αἱ ψυχαί μας, αἰτινες ἀντανακλῶσι σήμερον τὴν ἀκύμαντον γαλήνην τῶν καθυστερημένων ἀδελφῶν των.

Ὡ! τί χαρὰ καὶ τί εὐτυχία, ἀν ἐκρατούσαμεν πιστὰ τοὺς τύπους αὐτούς, ποῦ μᾶς παρέχουν σήμερον τὰ ἄνθη καὶ οὕτω δυνηθῶμεν νὰ διαιωνίσωμεν καὶ κατὰ τὸν σκυθρωπὸν καὶ κρύον κοινωνικὸν χειμῶνα τὰς καλλονὰς καὶ τὴν ἡρεμίαν, τὴν λευκότητα καὶ τὴν γαλήνην τοῦ ἔαρος!

Ε. Κ. Μ.

ΥΠΟ ΤΟ ΤΡΙΒΩΝΙΟΝ

Τὸ πρωὶ ἐκεῖνο ὁ Γκίδο Φραβολίνι, ὁ ὁποῖος κατόκει εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἀπὸ δέκα ἐτῶν, ἀφῆκε τὸ ἐργαστήριόν του.

Ἐξήρχετο σπανίως καὶ ἐξήρχετο πάντοτε σχεδὸν νύκτα Ἐπήγειεν εἰς κάποιο καφενεῖον, ὅπου συνεκεντρώνοντο καλλιτέχνη, καὶ ἐκεῖ ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του. Ὁμίλει πολὺ ὀλίγον καὶ καιεῖς δὲν εἴξευρε πολλά πράγματα δι' αὐτόν, παρ' ὅτι ἦτο καλὸς γλύπτης καὶ μελαγχολικὸς ἄνθρωπος.

Μόνον ὁ ζωγράφος Καρμέλο Μαζόλα ἐγνώριζε τὸ μακρὸν μαρτύριον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, διότι πρὸς μόνον αὐτόν τὸ ἐξωμολογήθη.

Ὁ Γκίδο Φραβολίνι ἦτο νυμφευμένος εἰς τὴν Βολωνίαν μὲ μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἠγάπα περιπαθῶς. Ἄλλ' ἐκεῖνη, ἀνοξία τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, τὸν ἠτίμασεν, ἐρροσθεῖσα κάποιον πλούσιον εἰσοδηματίαν. Τὸ ἔμαθεν ὁ σύζυγος, ὡς συνήθως, τελευταῖος. Μία ἀνώνυμος ἐπιστολὴ τὸν ἐπληροφόρησε τὰς ἐνόχους σχέσεις τῆς συζύγου του καὶ τὸν προέτρεπε νὰ μὴ προβῇ εἰς καταδίωξιν τῆς ἡ ἐδίκῃσιν, διότι θὰ ἦτο ἀργά.

Ὅντως. ὅταν ὁ Γκίδο ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι του, τὸ εὔρε κενόν· ἡ ἄπιστος σύζυγος τὸ εἶχεν ἐγκαταλείψει, ἀκολουθοῦσα τὸν ἐραστήν της.

Ἐκτοτε ὁ Γκίδο ἐβυθίσθη εἰς τὴν μεγαλειτέραν μελαγχολίαν καὶ ἐξη περιφρονῶν τοὺς ἀνθρώπους, μισῶν τὰς γυναῖκας. Ἀνεχώρησε δὲ καὶ ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ποτέ. Μετέβη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ὅπου προσεπάθει νὰ ζωογονήσῃ τὸ μῦρμαρον ὁπὸ τὸν πόνον του.

Ἐν τούτοις συνεπόνει τὴν δυστυχίαν. Δυστυχῆς καὶ αὐτός, ἀγνώριζε τὸ μαρτύριον τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, καὶ διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, κατετάχθη εἰς ἓνα εὐεργετικὸν ὄμιλον, ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς ὁμίλους τῆς εὐποιίας.

Πολλάκις δὲ τὸν ἐβλεπον, ὅταν ἦτο ἡ ἡμέρα του, ἀπὸ πολὺ πρωί, νὰ φερῇ τὸ ράσον τῶν ἀδελφῶν τῆς ἐλέους, νὰ πηγαίῃ εἰς τὸ ἴδρυμα, ὅπου εἰς τὸ πλευρὸν τῶν ἀρρώστων καὶ τῶν δυστυχῶν προσέφερε τὴν παρηγορίαν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ἐπεζητεῖ.

Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἦτο ἡ σειρά του· ἀπὸ τὸν ποταμὸν εἶχον ἀνασύρει γυναῖκα ἡμιθανῆ, ἡ ὁποία ἐρρίφθη διὰ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ἐκλήθη νὰ μεταβῇ. Ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη, ἡ ἐπιθανάτιος, ἦτο φοβερὰ καταβεβλημένη, ἰσχνή, μὲ χαραγμένον βαθεῖα τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὴν ὀδύνην· ἀνέπνεεν ἐπὶ τῆς στοματῆς, ὅπου τὴν ἐξήπλωσαν, ἐπιπόνως.

Ὅταν, μόλις συνῆλθεν, ἐστράφη πρὸς τὸν ἀδελφόν, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ πρόσωπον ἀκόμη ἐκάλυπτε τὸ ράσον μὲ τὴν κουκούλα του, μὲ τόνον παραπόνου ὑπερτάτου ἐπιθύρισε:

— Διατί προσεπάθησαν νὰ μὲ σώσουν; διατί ἀγωνίζεσθε νὰ μ' ἀπαναφέρετε εἰς τὴν ζωὴν; ἀφήσατέ με ν' ἀποθάνω, διότι, ἂν δὲν ἀποθάνω τώρα, θὰ ζητήσω καὶ πάλιν τὸν θάνατον. Τίποτε δὲν εἴμπορεῖ νὰ μευ θεραπεύσῃ τὴν πληγὴν, ποῦ ἔχω εἰς τὴν ψυχὴν. Τίποτε ἀπολύτως, οὔτε τὸ χρῆμα, οὔτε ἡ ἀνεῖς, οὔτε ἡ συμπάθεια. Κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μου εἶναι καὶ βάσανος. ὦ! σεῖς δὲν εἴξευρετε τί θὰ εἴπῃ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς.

Ὁ καλλιτέχνης· μοναχὸς ἔκομε σημεῖον διαμαρτυρίας.

Αὐτὸς δὲν εἴξευρεν!

Ἡ γυνὴ ἐξηκολούθησε:

— Θέλω νὰ σὰς ἐξωμολογηθῶ, ἀδελφέ μου, διὰ ν' ἀποθάνω ἡσυχῇ. Γνωρίζω, ὅτι δὲν εἶμαι ἀξία συγγνώμης! Ἄλλοίμονον! ἔπταισα καὶ ἔπταισα πολὺ...

Καὶ ἡ ἐπιθανάτιος ἤρχισεν τὴν ἐξωμολόγησιν:

— Ἐζῶν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μ' ἓνα ἄνδρα, τὸν ὁποῖον εἶχα πολὺ ἀγαπήσει καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ἔκομα μίαν μεγάλην τρέλλαν. Ἄλλ' αὐτὸς μοῦ ἐπλήρωσε τὴν ἀγάπην αὐτὴν μὲ τὴν μεγαλειτέραν περιφρόνησιν: μ' ἐγκατέλειψεν. Ἡ δυστυχία ἦλθεν

εἰς ἐμὲ μὲ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως. ὦ, ἐσπλογιζόμεν, πόσον θὰ ἤμην εὐτυχῆς ἂν ἤμην...

— Πλησίον τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, συνεπλήρωσεν ὁ μοναχός.

— Ὅχι, ἀδελφέ, ἀλλὰ πλησίον τοῦ συζύγου μου, τὸν ὁποῖον ἐγκατέλειψα καὶ τὸν ὁποῖον ἐβύθισα εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἀπόγνωσιν, αὐτὴν τὴν ποιητικὴν ψυχὴν.

Ὁ Γκίδο ἤκουε τὴν ἐξομολόγησιν τῆς γυναίκος, συνεκινήθη καὶ ἐγονάτισε παρὰ τὴν κλίνην. Ἡ γυνὴ ἐσιώπα.

— Ἐξακολουθήσατε, τῆς εἶπε μὲ φωνὴν πνιγομένην.

— Ναί, ἀδελφέ. ὑπῆρξα μωρὰ, δὲν ἐξετίμησα τὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου μου καὶ τὸν ἐγκατέλειψα. Ἄλλ' εἶμαι εὐχαριστημένη, διότι ὁ Θεὸς μ' ἐτιμώρησε μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἐγκατέλειψα, ἐγκατέλειψθη· ἐπίκρανα, μ' ἐπίκραναν ἐπίσης. Ἄρα γε ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχωρήσῃ;

Ὁ μοναχὸς ἐσιώπα.

— Δὲν ἀπαντᾷτε, ἀδελφέ;

— Προσεύχομαι ὑπὲρ τῆς ψυχῆς σας, ἐπιθύρουν ἐκεῖνος μὲ φωνὴν δονουμένην.

Ἐπηκολούθησε σιγῇ. Ἐπειτα ἡ γυνὴ μὲ τὰ βλέμματα εἰς τὸν οὐρανὸν ἤρχισεν:

— ὦ! Γκίδο μου, τὴν στιγμήν αὐτήν, ποῦ ἡ παγωνιά τοῦ θανάτου μὲ κυριεύει, τὴν ὑστάτην αὐτὴν στιγμήν, ἡ ψυχὴ μου φέρεται πρὸς σέ, πρὸς σέ, τὸν ὁποῖον ἐπίκρανα. Δὲν ξεύρω ποῦ εἶσαι, τί εἶναι, ἂν ζῆς ἢ ἂν ἀπέθανες, ἀλλ' ὁποῦδῆποτε καὶ ἂν εἶσαι, ἡ ψυχὴ μου ἔρχεται νὰ σοῦ εἴπῃ, ὅτι εἶμαι ἐνοχος καὶ ὅτι ἐπλήρωσα μὲ τὴν ζωὴν μου τὸ ἐγκλημά μου... Ἐρχομαι πρὸς σέ, διότι σέ μόνον ἀγαπῶ... Πόσον ἦσο γενναῖος, εὐγενῆς, μέγας! Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σοῦ ἐπιφυλάσῃ, ἂν ζῆς, ἡμέρας γαλήνης, ἂν ἀπέθανες, τὴν αἰωνίαν ἀπάυσιν.

Ἡ ἐπιθανάτιος διεκόπη. Ἐπειτα ἐφώνησεν:

— Ἀδελφέ, πλησιάσατε, ἀπεθνήσκω· ἐλάτε, βοηθήσατέ με νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν διὰ τὸν Γκίδο μου...

Κάτω ἀπὸ τὴν προσωπίδα τοῦ ράσου δύο λυγμοὶ ἐξέσπασαν.

— Πῶς, κλαίετε, καὶ σεῖς! Πόσον εἶσθε καλός!.. Ἄρα γε καὶ ὁ Θεὸς θὰ μὲ συμπαθήσῃ; Πεθαίνω...

Ὁ μοναχὸς ἐσηκώθη, ἔρριψε κάτω τὸ ράσον καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἀγωνιώσεως.

— Μαρία μου, σέ συγχωρῶ!...

Ὅταν ἀπὸ τὸ μικρὸν παρεκκλήσιον ἐξήρχετο τὸ φέρετρον τῆς συγχωρηθείσης γυναίκος, διὰ νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν τάφον, ὁ Γκίδο διητυθῆθη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του καὶ ἐκλείσθη.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸν εὔρον νεκρόν.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΑ

Μῦθος

Μὲ μιά πνοὴν ἐπλάσθ' ἡ φυσαλὶς κ' ἀμέσως ἐλαφρὰ σὰν χρυσαλὶς ἐπέταξεν. Ἴδού την, ἀναβαίνει σιωπηλὴ κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ πηγαίνει.

Τί δὲν ἀνακαλύπτεις εἰς αὐτὴν τὴν κρυσταλλίνην σφαῖραν, τὴν λεπτήν! Διαμάντια λαμπερά, μαργαριτάρια, λιβάδια μ' ὀλοπράσινα χορτάρια.

Τὰ χρώματα τῆς Ἰριδος κυττᾶς, λουλούδια τῆς ἀγάπης συναντᾶς, ἐξίσταται προστά σ' αὐτὴν ὁ νοῦς καὶ διαβλέπει κόσμους κ' οὐρανοὺς.

Ἄλλ' αἴφνης ἄλλη μιά πνοὴ τὴν θραύει κ' ἡ μάγος ὄπτασια πλεόν παύει...

Ἐσβέσθη τ' ἄστρο ποῦταν ὑψηλὰ καὶ μιά σταγὼν ὕδατος κυλᾷ.

Ἐπιμύθιον

Μ' ἓνα φύσημα γεννᾶται, μ' ἓνα φύσημα πεθαίνει κ' ἀπὸ τὴν μαγεῖαν ὄλην ἓνα δάκρυ μόνον μένει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΤΕΣ

Εἰς τὸ μεγάλο πανηγύρι τῆς ζωῆς σπεύδουν οἱ πωληταί, γιὰ νὰ πωλήσουν κάθε τι ποῦ χρειάζεται.

Ἐνα τυφλὸ κορίτσι, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια του πρὸς τὸ φῶς, ἔχει μπροστά του ἓνα κλουβὶ γεμάτο πουλιὰ καὶ φωνάζει:

— Ἐλάτε, πάρτε καὶ ἀπὸ μένα ἓνα πουλάκι· θὰ σὰς χρειασθῇ πάντα γιὰ τὸ πανηγύρι αὐτὸ τῆς ζωῆς.

Ὁ ποιητὴς τὴν ἀκούει καὶ πλησιάζει.

— Τί εἶδους πουλιὰ εἶναι αὐτὰ ποῦ πουλεῖς;

— Εἶναι ἔρωτες, διαβάτη τῆς ζωῆς· πάρε, ἔχω ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη, κάτι θὰ σοῦ χρειασθῇ γιὰ τὸ ταξίδι σου.

Ὁ ποιητὴς παρατηροῦσε τὰ πουλιὰ, ποῦ χοροπηδοῦσαν ἀνήσυχα μὲς' στὸ κλουβὶ τους.

— Διάλεξε καὶ πάρε, τοῦ λέγει ἡ κόρη· ἔχω ἔρωτας ὄλων τῶν εἰδῶν: ἔρωτα ζηλιάρη, ἔρωτα δειλὸν — ἀπ' αὐτὸ τὸ εἶδος δὲν παίρνει πειὰ σχεδὸν κανεὶς — ἔχω ἔρωτα μεμψίμοιρον — αὐτὸν τὸν προτιμοῦν οἱ σύζυγοι — ἔχω ἀκόμη τὸν ἡρεμον ἔρωτα, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι περασμένου καιροῦ· ἔπειτα τὸν εὐτυχισμένον ἔρωτα, ποῦ μέρα καὶ νύκτα κοιμᾶται. Ἐχω ἔρωτας ὄλων τῶν εἰδῶν, διάλεξε καὶ πάρε.

— Δὲν ἔχεις ἔρωτα σταθερὸ; — Κρίμα, αὐτὸς ἀπέθανεν ἀπὸ γηρατεῖα· ἀλλ' ἔχω ὄμως, σὰν θέλης, τὸν ἐφήμερον ἔρωτα. Ἀπ' αὐτὸ τὸ εἶδος μοῦ ζητοῦν πολλοὶ συνειθίζεται, φαίνεται...

Ὁ ποιητὴς ὁμως ἔσυρε βαρεῖα, μελαγχολικὰ τὸ βῆμά του καὶ ἔφυγεν, ἐνῶ ἡ τυφλὴ κόρη ἐφώνησε στὸ πλήθος:

— Ἐλάτε καὶ πάρτε· ἔχω ἔρωτας ὄλων τῶν εἰδῶν...

Καὶ ὁ κόσμος ἀγόραζεν, ἀγόραζεν, ἀγόραζεν ἀπὸ τὸ ἐμπόρευμα ποῦ εὗρισκεν. Ἐμενεν ἱκανοποιημένος.

(Milleroye)

Θύμος.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Ὁ νομίζων, ὅτι κατέχει ἐν ἑαυτῷ ὅλα τὰ στοιχεῖα, ὅσα ἀρκοῦν, ὅπως παραμελήσῃ ὄλον τὸν κόσμον, πλανᾶται· ἀλλ' ὁ νομίζων ἑαυτὸν ἀπαραίτητον εἰς τοὺς ἄλλους, πλανᾶται πολὺ περισσότερον.

✧ Τ' ἀγάλματα κατασυντρίβονται, οἱ κόσμοι καταρρέουν, τὰ στοιχεῖα μεταβάλλονται· μόνη ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις ἀνθίσταται εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς κατακλισμούς καὶ διαβιβάζεται μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα.

✧ Αἱ κακίαι ἐμπεριλαμβάνονται ἐν τῇ συνθέσει τῶν ἀρετῶν, ὡς τὰ δηλητήρια ἐμπεριλαμβάνονται ἐν τῇ συνθέσει τῶν φαρμάκων. Ἡ φρόνησις τὰς ἀθροίζει, τὰς μετρίάζει καὶ τὰς χρησιμοποιοῖ κατὰ τῶν συμφερωτῶν τοῦ βίου.

✧ Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν συνάπτῃ νέας σχέσεις ἐν ὅσῳ προχωρεῖ ἐν τῷ βίῳ, θὰ ἴδῃ ἑαυτὸν ἀπομεμονωμένον καὶ ἔρημον.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ

Ο πόλεμος είναι αρχαίος, όσον και η ανθρωπότης. Έγεννήθη, έζησε και ζή μαζί με αυτήν, όλοεν μαζί της μεταβάλλεται, αναπτύσσεται, τελειοποιείται όσον και εκείνη. Ήρχισε με την προϊστορική παρουσίασίν του, με την σφενδόνη δηλαδή, με τὰ βέλη, τὰ δόρατα, τόν θώρακα, τήν άσπίδα και έπέρασε διά μέσου τών σιδηροφράκτων Ιπποτών πολεμιστών του μεσαιώνος, διά να καταλήξη εις τήν σημερινήν κατάστασίν του, κατά τήν όποιαν προβάλλει τήν πυρίτιδα, τήν δυναμίτιδα, τήν μελινίτιδα, τὸ άεροπλάνον, τὸ Τσέπελιν, τὸ ύποβρύχιον, τὸ κανόνι τών 42. Τότε, εις τὰ παλαιά χρόνια, αἱ γιγαντομαχίαι έγίνοντο σώμα με σώμα, ως μία μονομαχία ήρώων, οἱ όποιοι επιάνοντο στα χέρια. Τώρα οἱ όγκοι θρυμματίζονται από μακρὰ, σχεδόν άόρατοι, τινάζονται στον άέρα με ύπόνομον ή πηγαίνουν στον πάτο τής θαλάσσης με τήν τορπίλην, με τὸ ύποβρύχιον. Διετήρησεν όμως και ὁ σημερινός πόλεμος τὸν έμ του πλησιον σπαργμόν, όταν πλέον τὸν λόγον έχη τὸ σπαθί και η λόγχη. Ὡς πρώτον συστηματικόν με τακτικὴν διωργανωμένον πόλεμον ή ιστορία παραδέχεται τὸν Τρωϊκόν. Πάρτε αυτόν και μελετώντες φθάσατε μέχρι τής σημερινής γιγαντομαχίας και θά ιδετε όλην τήν περιεργον πολεμικήν εξέλιξιν.

— Οἱ πρώτοι πόλεμοι.

Αἱ πρώται πολεμικαὶ ένεργεια αναφέρονται ως μία πάλη μεταξύ φυλών, αἱ όποιαί υπό ένα αρχηγόν προσπαθοῦν να καταβάλουν ή μία τήν άλλην, αναλόγως του όγκου και τής πολεμικής άγριότητός των. Τότε κυρίως συμβαίνουν και αἱ γνωσταὶ μονομαχίαι τών ήρώων, όπως τοιαύτας αναφέρει ή ιστορία, κυρίως μεταξύ του Έττοκλέους και του Πολυνείκου, του Άχιλλέου και του Έκτορος, του Δαβιδ και του Γολιάθ, τών Ιπποτών του μεσαιώνος και άλλων. Ὁ Ὅμηρος και άλλοι ποιηταὶ εξέμνησαν τὰς ιστορικάς ταύτας μονομαχίας, αἱ όποιαὶ οὐχι σπανίως, είτε ως παράδοσις είτε διατηρηθεῖσα πηγὴ, ένεθουσίασαν και έμόρφωσαν άρκετάς γενεάς.

Μετά ταῦτα αρχίζει ή κάπως συστηματικώτερα πολεμική διοργάνωσις. Τελειοποιούνται κάπως τὰ όπλα, αναπτύσσεται ή πρὸς τήν πατρίδα άγάπη, λεπτύνονται τὰ αἰσθήματα τών πολεμιστών και γενικῶς ή ιδέα του πολέμου λαμβάνει τήν πρώτην περιδον τής έξιδανικεύσάς του. Ὁ Μαραθῶν, αἱ Θερμοπύλαι, ή Σαλαμίς, οἱ πόλεμοι του Φιλίππου και του Άλεξάνδρου, οἱ Ρωμαϊκοὶ άγῶνες, ή στρατηγικότης του Άννίβα και ὁ πατριωτισμός τών Καρχηδονίων, μαρτυροῦν άρκετά περὶ τούτου. Εἰς τὰς μάχας τής έποχῆς ταύτης ὁ ατομικός ήρωισμός μετέβαλλε τήν μάχην εις άπλοῦν άθλητισμόν, κατά τὸν όποιον τὰ τελειοποιημένα εκείνα από τήν γυμναστικήν παραστατικώτατα σώματα τών ήρώων, ήμίγυμνα και ρωμαλεώτατα, συνεπλέοντο εκ του συστάδην και άπετέλουν ένα χαλύβδινον όγκον, από τὸν όποιον δύσκολα, πολὺ δύσκολα, ήτο δυνατόν να διακριθῇ ή ύποτιμησις του αντιπάλου. Οἱ Τούρκοι, οἱ Άραβες, οἱ Γερμανοί, οἱ Γαλάται και οἱ Φράγκοι, έχουν δώσει ωραιώτατα και μοναδικά εις τήν ιστορίαν παραδείγματα τοιούτων ήρωικωτάτων εκ του συστάδην συμπλοκῶν.

— Θρυλλικοὶ πολεμισταί.

Ἡ έποποιία του πολέμου κυρίως γίνεται κατά τὸν μεσαιώνα. Ὁ κόσμος όλοεν αναπτυσσόμενος τότε, παρεσκεύασε τούς πολεμιστάς τής έποχῆς εκείνης, οἱ όποιοι, με ιδεώδη διά τήν επικρατήσιν τής θρησκείας, παρουσίασαν πολλούς και σημαντικούς ήρωικούς τύπους. Εἶναι δέ αὕτη κυρίως ή έποχή τής επικρατήσεως του Ιππου και του σιδήρου καθ' ὅλας τὰς πολεμικὰς ένεργείας. Οἱ πολεμισταὶ Ιπποταὶ δέν είναι τοιοῦτοι μόνον ένεκα του τίτλου τής εύγενείας των, αλλά και διότι εις κάθε επιδεικτικὴν των παρουσίαν, εις κάθε εμφάνισίν των εις τὰ πεδία τών μαχῶν, έρχονται επί Ιππων μεγαλοπρεπεστάτων, σιδηροφράκτοι καθ' ὅλην τήν σημασίαν αὐτοὶ και οἱ Ιπποιοι των.

Αἱ μάχαι τών σιδηροφράκτων αὐτῶν όγκων, άν δέν είχαν τήν τρομακτικὴν βροντήν τών σημερινῶν

τηλεβόλων και τών έκρηκτικῶν ὕλων, είχαν όμως τὸν φοβερόν θόρυβον τῶν εις μάζας τεραστίας συγκρουόμενων πολεμιστῶν, επάνω εις τὸν σιδήρον τών όποιων μάτην ὁ πέλεκυς, ή σπίθη και τάλλα επίσης σιδηρὰ όπλα προσεπάθουν να εύρουν μέρος, διά να πληγώσουν και θέσουν εκτός μάχης τὸν αντίπαλον.

Έπρεπε δέ εις τὰς φοβεράς αὐτάς συγκρούσεις να έχουν τήν πρώτην θέσιν οἱ ήγεμόνες, αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς. Ἡ ιστορία, αἱ παραδόσεις τούς έθεοποιούν διά τούτο, τούς καθίστων θρυλλικούς, ήμυθούς. Πρέπει να σημειωθῇ, ότι κατά τήν έποχὴν ταύτην τής επικρατήσεως του σιδήρου μεγάλως έβοήθει εις τήν μάχην και ὁ οὐρλιασμός και ένα άλλο άκατανόητον και δαιμονιώδες ξεφωνητὸ τών πολεμιστῶν, με τὸ όποιον προσεπάθουν να τρομάξουν τὸν αντίπαλόν τους.

— Ὁ πόλεμος τής πυρίτιδος.

Άλλ' εμφανίζεται μετά ταῦτα ή πυρίτις και άλλασσει τελειωτικῶς μορφήν ή μέχρι τουδὲ πολεμική τακτικὴ. Πολὺ δικαίως έλέχθη και έγράφη, ότι ή πυρίτις τὸν πρώτον ποῦ έσκότωσεν είναι ὁ άθλητισμός εις τὸν πόλεμον. Ἡ βροντὴ του πρώτου άτελοῦς τηλεβόλου επιβάλλει σιωπὴν εις κάθε άλλην βοήν τών άλλοτε ήρωικῶν πολεμιστῶν, οὔτε επιτρέπει πλέον συγκρούσεις σώματος πρὸς σώμα. Άλλοτε αἱ μάχαι, αἱ μεγαλείτεραι και αἱ αἱματηρότεραι, δέν ήτο δυνατόν να διαρκέσουν πέραν τών 3—5 ὥρων, διότι γρήγορα εκρινεν αὐτός ὁ ήρωισμός, ή ισχύς τών βραχιόνων και ή άθλητικὴ άντοχή τών πολεμούντων. Ἡ πυρίτις έχώρισε συνάμα τούς πολεμιστάς και εις ιδιαίτερα Ιδιάζοντα καθήκοντα, τὰ όποια δέν επιτρέπουν τήν άμεσον εν ὧ α μάχης άλληλοβοήθειαν. Άλλοτε καθεις εκ τών πολεμιστῶν ήτο δυνατόν από τήν μίαν έκραν του πεδίου τής μάχης να σπεύδη εις τήν άλλην, διά να βοηθήσῃ τὸν συμπολεμιστήν τ.υ, ενῶ μετά ταῦτα, κατά τήν νέαν τακτικὴν, εκαστος στρατιώτης, ως πυροβολητής, ως Ιππεύς, ως πεζίς, ως άνήκων εις τὸ μηχανικόν ή άλλα τμήματα τής πολυσυνθέτου πολεμικῆς, όφείλει να μένη μόνον εις τήν θέσιν, εις τήν όποιαν τὸν όρίζει ή στρατιωτικὴ παράταξις.

— Άλλοτε και τώρα.

Πρὸ τής έφευρέσεως τής πυρίτιδος, ὁ πόλεμος δέν προϋξένει τόσην φρίκην, όσην προξενει σήμερα. Έπήγαιναν εις αὐτὸν πολλάκις ως εις διασκέδασιν. Δέν είχαν τίποτε να τρομάξουν, έφ' ὅσον είχαν χέρια δυνατά, άφοβίαν και τέχνην έξησκημένου πολεμιστου. Έφοροῦσαν τὰς ωραίας εκείνας γραφικὰς στολάς, αἱ όποιαὶ, όσάμις δέν ήσαν από σιδηρον, έλαμποκοποῦσαν από μεταξύ, βελούδο, χρωματιστὰ πτερά χιονολεύκου δαντέλλας και γυαλιστερά ύψηλα ύποδήματα. Ἦτο ή μεγαλει-

Η ΙΣΑΒΕΛΛΑ

τὸ άλησμόνητον και περιπαθέστατον μυθιστόρημα, τὸ όποιον εκράτησεν άμετάπτωτον τὸ ένδιαφέρον όλων

ΕΞΕΔΟΘΗ

εις κομψότατον τόμον.

Ζητήσατέ το εις τὰ γραφεία μας.

Τιμή γρ. 5.

Άπό τὰς έπαρχίας δεκτὰ και γραμματόσημα.

τέρα εύτυχία διά κάθε τής έποχῆς εκείνης εύγενή πυροδοέσποιναν ν' άξιοθῇ ν' άποκτήσῃ τήν άγάπην ενός τοιούτου γραφικου πολεμιστου. Ένῶ έπειτα; Ὁ στρατιώτης δέν έπρεπε να φαίνεται πολὺ, οὔτε να έχη επάνω του ζωηρὰ διακριτικὰ σημεῖα, διότι τὸν κυνηγῶ άμείλικτα ή σφαῖρα, πολὺ επιτυχημένα και εις μεγάλας άποστάσεις. Έπρεπε να φορέσῃ τὸ χωμάτινο χρώμα, τὸ χακί, και να κρύπτεται μέσα σε βαθειὰ ταχύσκαπτα.

Άνεστατώθη συνάμα εκτοτε και κάθε οικονομολογικὴ σκέψις, διότι ὁ πόλεμος τής πυρίτιδος απαιτεῖ κολοσσιαία ποσὰ διά τήν προετοιμασίαν και τήν επιτυχὴ διεξαγωγήν του. Δέν επιτρέπονται πλέον άθλητικοὶ παλληκαρισμοί, άλλ' άνυπερθέτως απαιτοῦνται φρόνησις μεγάλη, σκέψις πολλὴ και τελεία μαθηματικὴ ακρίβεια. Οὔτε οὐρλιασμοί, οὔτε άλλα ένθουσιασμοῦ ξεφωνητά. «Σιωπὴν θανάτου και τάξιν κινουμένην μηχανῆς» επιβάλλει ή σημερινὴ τελεία γεωμανικὴ τακτικὴ. Κατήνησε σωστὴ καθ' ὅλα έπιστήμη.

— Ἱστορικαὶ μάχαι.

Εἰς τήν μάχην τής Ζεμάπ (1792) και τής Βιλμῆ ὁ νεώτερος πόλεμος έδειξε διά πρώτην φορὰν τήν εξέλιξιν, τήν όποιαν θά έλάμβανε, διά να φθάσῃ εις τὸ σημερινόν του σημεῖον. Εἰς τήν μάχην του Βιλμῆ, παρευρεθεῖς και αὐτός ὁ Γκαίτε, άνεφώνησεν: «Από σήμερα ὁ πόλεμος άνήκει εις κάτι νέον, διά τὸ όποιον μετά πολλά, πάρα πολλά έτη, θά είναι δυνατόν να γράψῃ κανεις». Τότε πρώτην φορὰν εφηρημόσθη ή στρατολογία όλων τών τέκνων τής πατρίδος, τότε ὅλοι διά πρώτην φορὰν έβάδισαν με τάξιν, τήν όποιαν παραλαβόντες οἱ κατόπιν άναδειχθέντες στρατηγοὶ Ναπολέον, Μόλτκε και άλλοι, έτελειοποίησαν διά τὸν σημερινόν πόλεμον. Αἱ μάχαι τής Ίέννας, τής Μαγέντας, τής Φριδλαντ, του Βατερλώ, του Ὀδινώ και τής Βάγγραμ, τὸ άνέδειξαν τρανώτατα, με τὸ περιπλέον δέ οἱ κατόπιν αὐτῶν κατά σειρὰν πόλεμοι εις τήν Άφρικὴν, τής Κριμαίας, ὁ Αύστρογαλλικός, ὁ Ἴταλικός και του Μεξικου. Δέν άναφερομεν και τὸν Γαλλογερμανικόν του 71, διότι εκτοτε ή τελειοποίησις του πολέμου ειχε παγιωθῇ.

— Ὅλα ήλλαξαν.

Ὅλη δέ ή τελειοποίησις του νεώτερου πολέμου κατέληξεν εις τὸ να άπομακρύνωνται οἱ πολέμοι όσον τὸ δυνατόν μακρότερον, εις άπόστασιν πολλῶν χιλιομέτρων, σχεδόν χωρὶς να βλέπῃ ὁ ένας τὸν άλλον. Τὸ προείδε τούτο ὁ Ροβέρτος Ντελασιζερέν, όταν εις πολεμικὰς του έντυπώσεως έγγραφε: «Δέν θά βλέπωμεν εν τῷ μέλλοντι όγκους συγκρουόμενους εκ του πλησίον. Θά τούς κρατοῦν εις πολὺ μεγάλην μεταξύ των άπόστασιν ή σφαῖρα, τὰ όβούζια και αἱ άλλαι πολεμικαὶ συσκευαί, αἱ όποιαὶ δέν είναι παράδοξον σιγῆσιγὰ να μεταβληθοῦν και εις βροχὴν τοιούτων φονικῶν βολῶν». Μήπως, τέλος, δέν συνέβη τούτο με τήν σημερινὴν χρῆσιν του μυδραλλιοβόλου, τὸ όποιον ως βροχὴ σκορπίζει τὸν θάνατον και τήν καταστροφήν;

Οὔτε σήμερα είναι δυνατόν να ίδῃ κανεις τὸν γενικόν αρχηγόν, όπως άλλοτε τούς ήγεμόνας και τούς βασιλεῖς επί κεφαλῆς τών πολεμιστῶν του. Τὸ τηλεφώνον και ὁ ασύρματος μεταδίδει από τὰ έπιτελείον και τὸ γενικόν αρχηγεῖον και επί πολλῶν χιλιομέτρων άπόστασιν, ότι άλλοτε αὐτός ὁ ανώτατος αρχηγός μετέδιδε με τὰ λόγια του εις τὸν πλαγινόν συμπολεμιστήν του. Ὅλίγα μόνον αναφέρονται νεώτερα τοιαῦτα παραδείγματα.

Έλειψε κατά μέγα μέρος και αὐτός ὁ καπνός τής πυρίτιδος, μέσα από τὸν όποιον διεκρινε κανεις τὰ αντιμαχόμενα μέρη, τρελλά από ένθουσιασμόν, να υπερασπίζον τὸ τιμημένον έδαφος τής πατρίδος. Τώρα και ή πυρίτις είναι άκαπνος.

Άλλ' εκείνος, ποῦ θά πραγματευθῇ μετ' ὀλίγον τὰ του σημερινου γιγαντώδους πολέμου, ποιὸς ξεύρει πόσα και πόσα θά μάς παρουσιάσῃ, ἰδιὰ τὰ όποια κάθε παλαιότερα πολεμικὴ τέχνη θά θεωρηθῇ νάνος, άναχρονισμός, κάτι έπυσιώδες και άσήμαντον; Διότι, πῶς και πότε ήτο δυνατόν να φαντασθῇ κανεις, ότι ὁ σημερινός πόλεμος δέν πρέπει να διδῇ ήσυχίαν εις τὸν πολεμιστήν, οὔτε επί του έδάφους, οὔτε κάτω άπ' αὐτό, επί του άέρος, εις τήν θάλασσαν ή και μέσα εις αὐτήν;

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΑ ΤΗΛΕΒΟΛΑ

Τώρα, ότε τὰ τηλεβόλα έχουν τόν λόγον και ή ανθρωπότης εμπληκτος στρέφεται πρὸς τήν φρικαστικὴν σύγκλωττιαν των, δὲν θὰ εἶναι ἴσως ἕκαιρον νὰ συγκεντρώσωμεν ἐδῶ μερικὰς περι αὐτῶν πληροφορίας: περι τῆς κατασκευῆς και τῆς δράσεως των.

Θέλομεν ἐνταῦθα λάβει ὡς τύπον τηλεβόλον τῶν 30 ἑκατοστομέτρων.

Γενικαὶ πληροφορίες.

Τὸ τηλεβόλον τοῦτο, τὸ λεγόμενον τῶν 30 ἑκατοστομέτρων, ἔχει ἐσωτερικὴν διάμετρον, μεταξὺ τῶν ἐξοχῶν τῶν ραβδώσεων τοῦ σωλήνος του, 305 χιλιοστομέτρων, μῆκος δὲ περι τὰ 15 μέτρα, συμπεριλαμβανομένης και τῆς κωλάθρης (culasse).

Διὰ νὰ λάβῃ κανεὶς ἰδέαν αὐτοῦ και τῶν κολοσιαιῶν ἰδιοτήτων του, ἀρκεῖ νὰ σημειώσῃ, ὅτι δύναται τὸ τηλεβόλον νὰ ρίπτῃ δύο βολὰς τὸ λεπτόν, αἱ δὲ βολαὶ αὗται, ἐξ εἰδικοῦ χάλυβος κατασκευασμέναι, ζυγίζουσιν ἐκάστη 410 χιλιογράμματα. Ὁ ὄγκος αὐτῶν κινεῖται κατὰ τὴν ἐκ τοῦ σωλήνος ἐξοδὸν ὑπὸ ἀρχικῆς ταχύτητος 780 μέτρων τὸ δευτερόλεπτον.

Ἡ διεσποδτικὴ δύναμις τῶν ὀβίδων εἶναι τοιαύτη, ὅσα και ή δύναμις τραίνου rapide 250 τόννων, ὅπερ ρίπτεται ἐπὶ χαλυβδίνου τοίχου μὲ ταχύτητα 120 χιλιομέτρων τὴν ὥραν.

Τὴν ταχύτητα δὲ ταύτην τὸ βλήμα ἀποκτᾷ μετὰ ἐν δέκατον τοῦ δευτερολέπτου ἀπο τῆς ἐξόδου του ἐκ τοῦ τηλεβόλου.

Τὰ ἐκ τῆς πυρακτώσεως τῆς πυριτίδος παραγόμενα ἀέρια ἐν αὐτῇ τῇ κοιλίᾳ τοῦ τηλεβόλου, φθάνουσι μέχρι τοιαύτης πιέσεως, ἀναλογούσης πρὸς βάρος 2,600 χιλιογράμμων ἐπὶ ἐκάστου ἐκ τῶν 700 τετραγ. ἑκατοστομέτρων τῆς βάσεως τοῦ βλήματος, ὅπερ οὕτως ὠθεῖται πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὑπὸ δυνάμεως ἀνωτέρας τῶν 1,800,000 χιλιογράμμων.

Κατὰ τὸν φυσικὸν νόμον, καθ' ὃν ή ἀντίστασις εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν δύναμιν, τὸ τηλεβόλον ὑφίσταται κατὰ τὴν ἐκπυρσοκρότησιν ἰσχυρὰν ἀντίδρασιν.

Προκειμένου λοιπὸν ἐν τηλεβόλον νὰ δημιουργῇ τοιαύτην δύναμιν και νὰ ὑφίσταται ἀνάλογον ἀντίστασιν, πρέπει νὰ εἶναι κατασκευασμένον ἐκ χάλυβος τελειοτάτου και συνηρμοσμένον ἐπιστημονικώτατα. Εἰς τὰς ἀπαιτήσεις ταύτας ἀνταποκρίνεται πληρέστατα ή πρόοδος τῆς μεταλλουργικῆς και μηχανικῆς.

Ἡ γέννησις τοῦ τηλεβόλου.

Ὡς και ἀνωτέρω εἶπομεν, τὰ διάφορα μέρη τοῦ τηλεβόλου, σωλήν, σῶμα, δεσμοί, κωλάθρα και λοιπά, εἶναι κατασκευασμένα ἐκ τελειοτάτου χάλυβος, ἡμισκληροῦ, ἐλαστικοῦ, ἀλλὰ και ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον εὐθραύστου, μὴ περιέχοντα δὲ εἰμὴ 0,3 μέχρι 0,5 τοῖς ἑκατὸν ἀνθρακα. Ἐλάχιστα μέρη τοῦ τηλεβόλου, ἐργασιὰ τινὰ σχετικὰ πρὸς τὸν μηχανισμόν του, εἶναι ἐκ χαλκοῦ.

Διὰ νὰ χυθῇ ὁ μεταλλικὸς ὄγκος, ὁ προωρισμένος διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνὸς τηλεβόλου τῶν 30 ἑκατοστομέτρων, ὄγκος βάρους 96.000 χιλιογράμμων, ἀπαιτεῖται χυτήριον λειτουργοῦν μὲ τέσσαρας φούρνους. Ἀφοῦ χυθῇ ὁ μεταλλικὸς αὐτὸς ὄγκος, ἔχει σχῆμα πυραμοειδοῦς κώνου, μὲ βάσιν ἐξαγώνου ή ὀκταγώνου ὀρθογωνίου.

Ἐπακολουθεῖ τὸ σφυρηλάτημα τοῦ ὄγκου αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἔχει διπλοῦν σκοπὸν: νὰ δώσῃ εἰς τὸν ὄγκον ἐκεῖνον σχῆμα, πλησιάζον πρὸς τὸ τελικόν, και νὰ βελτιώσῃ τὴν ποιότητα τοῦ χάλυβος. Φαντάζεσθε μὲ ποῖα τρομερὰ και πελώρια μηχανήματα σφυρηλατοῦνται οἱ κολοσσοὶ αὗτοι.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τελειοῦ σφυρηλατήματος, ὁ μεταλλικὸς ὄγκος πυρακτοῦται εἰς θερμοκρασίαν 1000 — 1050 βαθμῶν, ἥτοι λαμβάνει τὸ χρῶμα κεραιῶν ἀνοικτοῦ ἐρυθροῦ χρώματος. Ὁ χάλυψ, διὰ τῆς θερμοκρασίας ταύτης καθίστάμενος εὐ-

πλαστος, εὐκολώτερον σφυρηλατεῖται και ἐπεξεργάζεται.

Εἶναι περιττὸν νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ή μεγαλειτέρα προσοχὴ καταβάλλεται εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς περιφερείας τοῦ ὄγκου, ἀφοῦ τὸ κέντρον αὐτοῦ θα διατρυθῇ μετ' ὀλίγον, ὅπως μεταβληθῇ ή μεταλλικὴ αὐτὴ κινητὴ πυραμὶς εἰς σωλήνα.

Ἡ διάτρυσις.

Μετὰ πολλὰς και ἄλλας ἐπεξεργασίας, σκοπούσας τὴν ὁμοιοποίησιν τοῦ μετάλλου, ἀρχεται ή διάτρυσις αὐτοῦ.

Ἡ διάτρυσις εἶναι πάρα πολὺ λεπτὴ ἐπεξεργασία, πρῶτον μὲν, διότι ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται ή μαχητικὴ ἀξία τοῦ τηλεβόλου, δεύτερον δὲ, διότι γινεται ἐν τῷ ἀφανεί, ἀφοῦ τὸ διατρυτικὸν ἐργαλεῖον ἐργάζεται αὐτομάτως εἰς τὰ βάθη τῶν 15 μέτρων, ἔχον ὡς μόνον κατεύθυνσιν τὴν ἐκ τῶν προτέρων διακανόνισιν του.

Εἶναι βεβαίως δυσχερὲς νὰ ἐξεικονισθῇ ἐνταῦθα ή σπουδαιότης και τὸ λεπτόν τῆς ἐπεξεργασίας, ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ή εὐθυβολία τοῦ τηλεβόλου.

Προσαρμογὴ.

Ἐπακολουθεῖ ή προσαρμογὴ τῶν διαφόρων τεμαχίων τοῦ τηλεβόλου. Μία πελωρία εἰς ὕψος και πλάτος αἰθουσα χρησιμοποιεῖται πρὸς τοῦτο. Τὸ τηλεβόλον τίθεται ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ ὕψος, και ἕκαστον τεμαχίον ἐπιτίθεται οὕτως, ὥστε τὸ στόμιόν του νὰ στρέφεται πρὸς τὸν οὐρανόν. Καίτοι τὸ τηλεβόλον ἀποτελεῖται ἀπὸ ὄγκους τεραστίους χάλυβος, ἐν τούτοις οἱ ὄγκοι αὗτοι εἶναι διεσποδμισμένοι και προσαρμύζονται μετὰ τῆς μεγαλειτέρας και λεπτοτέρας μαθηματικῆς ἀκριβείας και μηχανισμοῦ ὥρολογίου. Ἡ ἀκρίβεια τῆς προσαρμογῆς, ή ὁμοιογένεια τοῦ μετάλλου, ή μέχρι χιλιοστοῦ τοῦ ἑκατοστομέτρου ταυτοποίησις τῶν χυλῶν και τοῦ πάχους τοῦ σωλήνος συντελοῦσιν εἰς τὴν μαχητικὴν ἀξίαν τοῦ τηλεβόλου.

Εἰκὼν, παρατιθεμένη εἰς τὴν πρώτην σελίδα, παριστᾷ τοιαύτην αἰθουσαν προσαρμογῆς.

Αἱ ραβδώσεις.

Ἀφοῦ γίνῃ ή προσαρμογὴ τῶν τεμαχίων τοῦ τηλεβόλου, ἀρχεται ή τελειωτικὴ του ἐπεξεργασία τὸσον ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅσον και ἐπὶ τῶν ἐξαρτημάτων. Μία ἐκ τῶν πρώτων εἶναι και ή διαχάραξις τῶν ραβδώσεων, ἄλλη λεπτὴ και ἀκριβολόγος ἐργασία αὐτῇ, ἐπὶ τῶν ἀπαιτησιν μηχανισμῶν. Ἀφοῦ δὲ τὸ τηλεβόλον ἐτοιμασθῇ, παραδίδεται εἰς τὰς δοκιμάς.

Κατ' αὐτὰς ή γόμεσις εἶναι μικροτέρα ἐκείνης, διὰ τὴν ὁποίαν προωρίσθη τὸ τηλεβόλον, και ἥτις εἶναι τὰ τρία τέταρτα τῆς ἀπαιτουμένης.

Ἀφοῦ ἐπιτευχθῶν καλὰ ἀποτελέσματα, τότε ἐπακολουθοῦν μὲ πλήρεις γομώσεις.

Διάφορα ἐπιστημονικὰ μηχανήματα κανονίζουν τοὺς βαθμοὺς τῶν πιέσεων. Ἄν δὲ κατὰ τὰς δοκιμάς ταύτας τὸ τηλεβόλον οὐδεμίαν δεῖξῃ ἀδυναμίαν, τότε καταλείπει τὰς αἰθούσας και τὰ πεδία τῶν ἐργοστασίων, μεταφερόμενον εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον.

Ἄργος.

Εἶδη Νεωτερισμῶν τῆς Εποχῆς εἰς ὅλα τὰ τμήματα ΤΙΡΙΓΓ ΓΑΛΑΤΑ Τὰ καλλίτερα εἶδη εἰς τὰς εὐθνητοτέρας τιμάς.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Γενικῶς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου ἐπακολουθεῖ ἐν lunche ή ἐν γεῦμα εἰς τὸ σπῆτι τῆς νύμφης. Ἡ νεόνυμφος κατ' αὐτὸ διατηρεῖ τὴν λευκὴν φορεσίαν, ἀφαιρεῖ δὲ μόνον τὸν πέπλον.

Εἰς πολλὰ μέρη ὑπάρχει μία πολὺ ποιητικὴ συνήθεια: Ὁ σύζυγος ἐνώπιον τῶν προσκεκλημένων ἀφαιρεῖ τὸ στέμμα, τὸν πέπλον και τὰ ἄνθη τῆς λεμονιάς ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς νύμφης.

Αὕτη τότε διανέμει τὰ ἄνθη τῆς εἰς τὰς ἀγάμους ἀδελφάς τῆς, συγγενεὶς και φίλας. Τὰ ἄνθη ταῦτα θεωροῦνται ὡς φέροντα εὐτυχίαν εἰς αὐτάς. Μὲ τὰ ἄνθη ταῦτοχρόνως διανέμει και μικρὰ δῶρα κατὰ τὸ μᾶλλον ή ἥττον πολῦτιμα.

Ὅταν τὸν γάμον ἐπακολουθήσῃ ἐπίσημον γεῦμα, ή νεόνυμφος θὰ καταλάβῃ τὴν τιμητικὴν θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν ὄχι εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ συζύγου τῆς, ἀλλὰ ἀπέναντί του. Δεξιὰ τῆς θὰ καθήσῃ ὁ πατήρ τῆς ή ὁ συγγενὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν δίδεται συνήθως οἰκογενειακὸς χαρακτήρ, ή νεόνυμφος θὰ δεχθῇ μετὰ χάριτος τὰς εὐχὰς τῶν παρόντων.

Θὰ φανῇ κολακευομένη ἀπὸ τὰς προπόσεις και εὐαισθητος εἰς πᾶσαν ἐκδήλωσιν χαρᾶς.

Δὲν πρέπει ν' ἀφίγη νὰ τῆς διαφύγη οὔτε ἐκδήλωσις κόπου ή στενοχωρίας οὔτε πάλιν χαρᾶς ὑπερμέτρου ή θλίψεως ἀκαίρου. Πρέπει νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν νὰ μὴ κλαύσῃ οὔτε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

Ἄλλ' ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ή θέσις τοῦ συζύγου καθίσταται ὀχληρὰ και ἀχαρὶς.

ΤΟ ΓΑΝΤΙ

Ἡ γυνὴ ἀρέσμεται ν' ἀγαπᾷ τὸ γάντι, τὸ λεπτόν ἐκεῖνο δέρμα, μὲ τὸ ὅποιον περιτυλίσσεται τὸ χεῖρ τῆς, τὸ γάντι, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἔχει αἰσθανθῆ τὸσους παλμοὺς ἔρωτος, ἔχουν ἐκδηλωθῇ τὸσαι τρυφερότητες, ἔχουσιν ἀνταλλαχθῇ τὸσοι ἀποχαιρτισμοί.

Τὸ γάντι, τὸ ὅποιον περιβάλλει τὸσον ἐπακριβῶς τὴν χεῖρα, ὥστε νὰ τὴν ἐξωτερικεῖ ἐπίσης λεπτοφυᾶ ὡς εἶναι, διατελεῖ διὰ τὸν ἔραστήν τὸ προσφιλέστερον και γλυκύτερον ἐνθύμιον.

Οὐδὲν ἄλλο ἐκ τῆς γυναικείας περιβολῆς δύναται νὰ μᾶς ἐνθυμίξῃ, ὅσον τὸ γάντι, τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς. Γνωρίζω κυρίαν, ή ὁποία διατηρεῖ ὀλόκληρον συλλογὴν ἐξ αὐτῶν, τὰ ὁποία ἀποτελοῦν δι' αὐτὴν σειρὰν και ἀλληλουχίαν γεγονότων τοῦ βίου τῆς χαρμοσύνων και θλιβερῶν.

Τὰ μακρὰ λευκὰ γάντια, τὰ ὁποία σχεδὸν πάντοτε περνῶνται νευρικῶς, μᾶς ἐνθυμίζουν τὰς ὥρας τῶν κοσμικῶν συγκεντρώσεων, εἴτε δεῖ ἦσαν ἀκουμβησμένα ἐπάνω εἰς τὸ βελούδο τοῦ θεωρεῖου, εἴτε δεῖ ἔστηρίζοντο κατὰ τὸν χορὸν ἐπάνω εἰς τὸ μαῦρο ἐνδυμα τοῦ καβαλλιέρου μας...

Τὰ γκρι γάντια μᾶς ἀναπαριστῶσι τοὺς θλιβεροὺς ἀποχωρισμοὺς, τὸσον θλιβεροὺς, ὅσον ὁ θάνατος, εἰς τὴν γωνίαν κάποιου δρόμου.

Αὐτὸ τὸ σκοῦρο πάλιν γάντι μᾶς ὀμιλεῖ περι μᾶς ἄλλης τολμηρᾶς χειρὸς, ἥτις ἐπεξήτησε τὸ χεῖρ μας και τὸ ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ, διὰ νὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ ὅτι ἐγγωνρίζαμεν ἥδη και νὰ μᾶς καταπλημμυρήσῃ χαρᾶς τὴν ψυχὴν. Ὡ! πόσοι ἔρωτες δὲν γνωρίζουν ἄλλην χαρὰν, παρὰ ταύτην, ὡς προανόκρουσμα και ὡς ἐπίλογον ἐν ταῦτῳ!

Πολλάκις ἐν σφίξιμον τῆς χειρὸς εἶναι ή τελευταία ἐγκατάλειψις! Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ γάντι, ὁ λεπτός αὐτὸς μάρτυς τῆς βαθείας, ἀλλὰ και παροδικῆς ταύτης συγκινήσεως, καθίσταται δι' ὅποιον ἡγάπησεν, ἤλπισεν, ἐπεθύμησε μάτην, πρᾶγμα προνομιοῦχον, τὸ ὅποιον δὲν παρατηροῦμεν ἄνευ θλίψεως και χωρὶς μίαν ἐνδόμυχον και ὑπερήφανον πικρίαν.

Τὸ γάντι ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν του εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀναγεννήσεως. Ἡ Ἰταλία και ή Ἰσπανία τὸ εἰσήγαγον πρώται.

ΙΑΝΘΗ

Ὁ Μενετρό εὐθύς ἀμέσως ἠοθάνθη πολὺ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ζερμαίν. Χωρὶς ν' ἀναφυῆ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης κάποια δυσ-αρμονία μεταξύ τοῦ ζεύγους, ἐν τούτοις ἠδύνατό τις νὰ διαπιστώσῃ, ἐν ἔτος μετὰ τὸν γάμον, ὅτι μεταξύ τῆς νέας γυναικὸς καὶ τοῦ συζύγου τῆς εἶχεν ἐμφυλλοχωρήσει κάποια ψυχρότης. Ἡ Ζερμαίν ἦτο ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, εἰς τὸς ὁποίας, ἀντὶ χαρακτήρος, ἐπέχει τόπον ἢ φλυαρία καὶ ὁ κοκετισμὸς. Ἦτο κατ' ἐπιφάνειαν φαιδρά, ὡς πιτηνόν, τοῦ ὁποίου εἶχε τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν χάριν, ἀλλὰ χωρὶς διάνοιαν. Κατὰ τὰ ἄλλα δὲν ἦτο κακὴ, ἴσως πολὺ καλὴ μάλιστα· οὐδέποτε ἔκαμνεν ἐκ προθέσεως κακόν, κατεθλίβετο δὲ ὁσάκις ἀντελαμβάνετο τοῦτο.

Οἱ πρῶτοι μῆνες τοῦ συζυγικοῦ βίου διήλθον ὡς ἐν ὄνειρῳ, ὅταν ὁμως ἤλθεν ἡ σειρά τῆς πραγματικότητος, τότε ἐφάνη ἡ ζωὴ ὡς εἶναι μὲ τὰ ἐπεισόδιά της καὶ τὰς ἀπροσδοκίτους προστριβὰς.

Ὁ Ἰούλιος, ὅταν ἀντελήφθη αὐτό, κατεπλάγη, κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ μεγαλειτέρου καὶ ὑψηλοτέρου ὄνειρου. Ἡ φαντασία του τὸν εἶχε προδόσει.

— Ἡπατήθη, ἐσκέπτετο, ἔπρεπε νὰ νυμφευθῶ τὴν Βαλερίαν. Ἀλλὰ ἡ καρδιά καὶ ὁ ἔρωσ δὲν λογικεύονται. Μόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐφαίνετο ἡ ἀνάμνησις τῆς δυστυχοῦς θείας, ὅταν εἰς τὸ δάσος κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της.

Ἡ ἀφιξὶς τοῦ Μενετρό εἰς τὸ Σαντεπλαϊρ ἀπεκάλυψε τὴν ὑπάρχουσαν διαφωνίαν μεταξύ Ζερμαίν καὶ τοῦ συζύγου τῆς. Ἡ φιλαυτία τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἐκολακεύθη πολὺ ἐκ τῶν περιποιήσεων, τὰς ὁποίας προσέφερεν ὁ Μενετρό, ὅστις ἦτο νέος περισσότερο ἐπιμεμελημένου ἔξωτερικου ἢ ὁ Ἰούλιος, καὶ ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν εὐκόλως νὰ κατακτιῶν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Ζερμαίν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν Ἰούλιον. Οὗτος ἐξ ἄλλου, καίτοι δὲν διέκρινεν εὐθύς τὸ βάραθρον, τὸ ὁποῖον διηνοίγετο μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του, ποθῶν ἀγάπην καὶ τρυφερότητα, ἐστρέφετο πρὸς τὴν Βαλερίαν, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει προσβληθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ Ἰούλιος κατέστη μελαγχολικός.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὁ Ἰούλιος εὐρέθη μόνος μετὰ τῆς Βαλερίας εἰς τὸν ἐξώστην, ἡ κόρη παρετήρησεν εἰς τὸν νέον :

— Ἐχετε λόγους καὶ εἰσθε σκυθρωπός, κύριε Γκρανδιέ ;

— Διατί τὸ λέτε αὐτό ; παρετήρησεν ὁ νέος ὡσεὶ ἀφυπνιζόμενος.

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι παρετήρησα πῶς εἰσθε στενοχωρημένος ἀπὸ τινος. Ἄλλοτε ἀγαπούσατε τὸ κυνήγιον καὶ τακτικώτατα ἐκάμνατε ἐκδρομὰς, ἐνῶ τώρα μένετε περιορισμένος, ἡ δὲ Ζερμαίν ἐπεδόθη εἰς σπῶρ, ποῦ δὲν ἐσυνείθιζε πρὶν.

— Εἶναι ἀλήθεια, ἀπήνησεν ὁ Λεσπερᾶ μελαγχολικῶς, προτιμῶ νὰ μένω πλησίον σας . . . Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ζερμαίν . . ., νομίζω, ὅτι πλῆττει κάπως, δὲν κατορθῶνω νὰ τὴν διασκεδάσω.

— Τῆς στενοχωρίας, τὴν ὁποίαν δὲν ὁμολογεῖτε, εἶναι μήπως αἰτία ἡ Ζερμαίν ; Ἐπιτρέπατέ μου νὰ σᾶς ὁμιλήσω οὕτω· ἔχω τὸ δικαίωμα. Ἄν κάποια παρεξήγησις ὑπάρχῃ μεταξύ σας, ἐγὼ πρέπει νὰ ἦμαι ποῦ ὀφείλω νὰ τὴν μάθω καὶ τὴν διευθετήσω. Μήπως σχεδόν, ὅσον ἡ κυρία Λεσπερᾶ, δὲν θεωροῦμαι καὶ ἐγὼ μητέρα τῆς Ζερμαίν ; Οὐδὲν ἄλλο εἶμαι, παρὰ θεία της, ἐν τούτοις ἐγὼ τὴν ἐλίκνισα, ἐγὼ τὴν ἐμεγάλωσα, ἐγὼ ἐδέχθη τὴν πρώτην ἐξομολόγησιν τοῦ ἔρωτός της, ἐγὼ συνετέλεσα εἰς τοὺς γάμους σας. Ἄν εἰσθε τὴν στιγμὴν ταύτην δυστυχής, πρέπει νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε.

— Ὅχι, δεσποινίς . . ., δὲν εἶμαι δυστυχής . . . Διεπίστωσα μόνον, ὅτι ἡ Ζερμαίν, παρ' ὄλην τὴν φαινομενικὴν τῆς τρυφερότητα, εἶναι κατὰ βάθος ἐγωίστρια καὶ πολὺ ψυχρά. Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ περιορίζονται μόνον εἰς λόγους. Ἄ! αὐτὸ εἶναι μία ἀπογοήτευσίς δι' ἐμὲ καὶ φοβοῦμαι, ὅτι οὐδὲν θὰ δυνηθῆ νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασιν. Μὴ νομίσετε ὁμως, δεσποινίς, ὅτι ἡ ζωὴ μου εἶναι ἀφόρητος

ἀπεναντίας μάλιστα . . . Ἡ Ζερμαίν εἶναι εὐφυής . . ., δὲν εἶναι κακὴ, καὶ πιστεύω, ὅτι μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν θὰ μάθῃ νὰ βλέπῃ τὴν ζωὴν σοβαρότερον.

Ἡ Βαλερία ἤκουε τὸν Γκρανδιέ μὲ θλιβερὰν ἐκπληξίν· ἔπειτα ἠρώτησεν :

— Ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι εἰλικρινής· ἐὰν ὁμως κάποιος λόγος μου σᾶς λυπῆ ἢ σᾶς θίγῃ, σταματήσατέ με ἀμέσως. Ὑπάρχει πραγματικῶς διαφωνία μεταξύ ὑμῶν καὶ τῆς Ζερμαίν ;

— Μάλιστα· ἀφοῦ τὸ μαντεύετε, δὲν σᾶς τὸ ἀρνοῦμαι.

— Θὰ συνέβη τότε κάποια παρεξήγησις.

— Ὅχι, ὄχι. Εἴμεθα τόσον μακρὰν ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὥστε δὲν βλέπω τί εἶναι δυνατὸν νὰ πληρώσῃ αὐτὸ τὸ χάσμα, ποῦ ὑπάρχει μεταξύ μας.

— Ἄν ἐπέμβω ! . . . Εἰς ἐμὲ, τὴν θείαν καὶ φίλην της, θὰ θελήσῃ νὰ ἐξηγηθῆ. Ἴσως εἰς σᾶς δὲν τολμᾷ.

— Διότι τῆς ἐφανέρωσα τόσον ἔρωτα ;

— Μὴ παρεξηγήτε, κύριε· ποιὸς ξεύρει, ἂν καὶ αὐτὴ δὲν εἶναι δυστυχής ;

— Μπα ! Ἄν ἡ δυστυχία φθάσῃ μίαν ἡμέραν, θὰ θίξῃ μόνον κατ' ἐπιφάνειαν τὴν Ζερμαίν, χωρὶς νὰ τὴν προσβάλλῃ καιρίως.

— Θέλετε νὰ εἰπῆτε, ὅτι ἡ Ζερμαίν εἶναι ἐλαφρά ;

— Μάλιστα !

Ἡ Βαλερία ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ σιωπηλή, θλιμμένη· ἔπειτα παρετήρησεν :

— ὦ, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅ,τι ἰσχυρίζεσθε. Ἴσως εἶναι ὀλίγον ὄνειροπόλος· ἴδου τὸ μέγα της ἐλάττωμα. Ἄλλ' ἡ ψυχὴ της εἶναι καλὴ, μὴ ἀμφιβάλετε. Ἐγὼ θὰ εὖρω τὴν Ζερμαίν καὶ θὰ τῆς ὁμιλήσω. Θὰ ἐξετάσω τὴν καρδιά της καὶ ἀφοῦ μὲ προδιεθέσατε, θὰ δυνηθῶ ν' ἀναγνώσω καθαρώτερα τί συμβαίνει εἰς αὐτήν. Τέλος, ἂν κάποια ἔρις εὐρίσκειται εἰς τὸ βάθος, θὰ τὴν πρᾶνω καὶ θὰ ἐπαναφέρω τὴν σύζυγόν σας.

— Ὅχι, ὄχι, σᾶς λέγω· δὲν τὸ θέλω.

— Διατί ;

Περιεφέρετο τεταραγμένος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἐνῶ ἡ Βαλερία, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος, τὸν παρεϊήρει.

— Κι' ἐγὼ λοιπόν, δεσποινίς, θὰ εἶμαι εἰλικρινής : Δὲν θέλω νὰ μεσολαβήσετε, διότι ἡ ζωὴ μας τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ὑποκρισία. Ὅσον δι' ἐμὲ, μὴ νομίσετε, ὅτι εἶμαι δυστυχής· ἀπλούστατα μελαγχολικός. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν θὰ ἐπροτιμούσα νὰ ἔβλεπον νὰ ἔπαυεν εἰς τὴν οἰκογένειάν μου αὐτὴ ἡ διάστασις, ἡ ὁποία ἔχει τὸ προσὸν τῆς εἰλικρινείας. Θέλετε μάλιστα καὶ νὰ ἐξομολογηθῶ τελειότερον ; Εἶμαι σχεδὸν εὐτυχής ἀπὸ τὴν διάστασιν αὐτήν.

— Τί μοῦ λέγετε ;

— Εἶναι βλασφημία γιὰ σᾶς, δὲν εἶναι ἔτσι ; Καὶ ὁμως φοβοῦμαι τὴν ζωὴν τοῦ διηνεκοῦς ψεύδους. Προτιμῶ τὴν εἰλικρινῆ ἀδιαφορίαν. Εἰς τρόπον, ὥστε κρατῶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος καὶ ἀνακτῶ τὴν καρδίαν μου.

— Δὲν τὴν ἀγαπᾶτε λοιπὸν πλέον ;

— Ὅχι, δὲν τὴν ἀγαπῶ !

— ὦ, Θεέ μου ! τί εἶναι αὐτὰ ποῦ λέγετε ;

Ἐκεῖνος, πλησιάζων τὴν νεάνίδα, ἐπανέλαβε συγκεκριμένως καταφανῶς :

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ, δεσποινίς, ὁ ὁποῖος ἐπεζήτησα τὴν ἐξομολόγησιν αὐτήν. Οὐδὲν δι' αὐτὴν προητοίμασα, οὐδὲ ἐξελιπάρησα. Παρὰ τὴν θέλησίν μου, ἡ ὁμιλία μας ἔλαβεν αὐτὴν τὴν φορὰν. Μάλιστα, εἶμαι εὐτυχής, διότι διὰ τὴν καρδίαν τῆς Ζερμαίν εἶμαι ἀδιάφορος . . . Μήπως πλησίον μου δὲν ἔχω τρυφερωτέραν καρδίαν, πνεῦμα πλέον εὐρύ, ψυχὴν γλυκυτέραν ; . . . Οὐδὲν εἶχον ἄλλοτε ἐννοήσει ἀπὸ τὰς θωπείας της . . . Δὲν ὑπώπτευσα τὸν ἔρωτά της . . . Εἶχον τὰ μάτια κλειστά, ἤμην ἀκαταλόγιτος. Πρὸς τὴν ψυχὴν αὐτὴν εὐρίσκειτο ἡ εὐτυχία. Δὲν τὸ διέκρινον καὶ ἠπατήθη εἰς τὴν ζωὴν.

Ἡ Βαλερία ὠχρίασε. Λάμπρις φρίκης διήλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἄρά γε δι' αὐτὴν ὠμίλει ;

Ὁ Ἰούλιος ἐν τούτοις ἐξηκολούθησεν, ὡσεὶ ἀποτεινόμενος πρὸς ἑαυτὸν :

— Τί μ' ἐνδιαφέρει ὁμως ; γνωρίζω, ὅτι μ' ἀγαπᾷ . . . Ἀπεκάλυψα μίαν ἡμέραν τὸν μυστικόν της ἔρωτα εἰς τὰ δακρυσμένα της μάτια.

— Κύριε Γκρανδιέ ! . . .

Όχι, ποτέ.

Ἡ σύζυγος. — Τὸ ξεύρω, κακέ, μισαρέ, ἀνανδρε' μούφαγες τὴν προίκα μου καὶ τώρα παρακαλεῖς νὰ πεθάνω γιὰ νὰ ξαναπανδρευθῆς. Μὰ ἔννοια σου, ὄλο τὸν κόσμο ἂν γυρίσης, δὲν θαύρης καμμιά γυναῖκα σὰν καὶ μένα.

Ὁ σύζυγος. — Μὰ ποιὸς σοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ γυρέψω νὰ βρῶ σὰν καὶ σένα ;

Ἐκαμε λάθος ;

— Ἄχ! ἀνδρούλη μου, τὸ τοξίδι αὐτὸ ποῦ θὰ κάμης, θὰ ὠφελήσῃ πολὺ τὴν ὑγείαν μου.

Δὲν εἶναι αὐτό.

— Σήμερον, δεσποινίς, εἶμαι κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν προτίμησιν, ποῦ μοῦ ἐκάμετε νὰ χορεύετε μαζί μου τόσοις χοροῦς. Φαίνεται, ὅτι ἀγαπᾶτε τὸν χορόν.

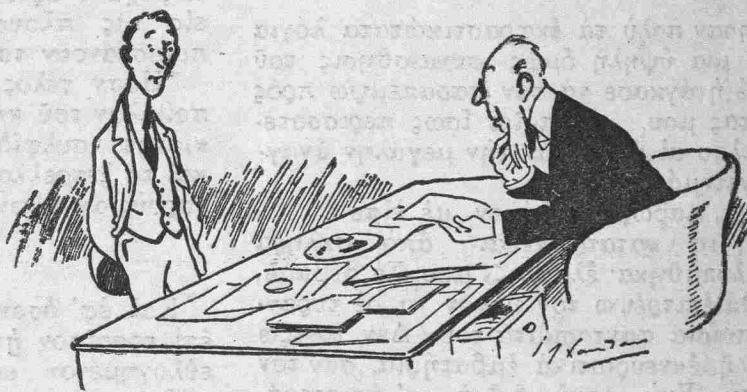
— Ὅχι, ὄλωις διόλου, ἀλλὰ μὲ διέταξεν ὁ γιὰτρος νὰ ἰδρώσω ἀπόψε.

Σκέψις μεθυσμένου.

— Ἄχ! αὐτὸ τὸ τελευταῖο κροσί μου σκότισε τὸ κεφάλι· κομμιά τριαντοριά ποτήρια, ποῦ εἶχα πιῆ πρὶν ἀπ' αὐτό, δὲν μὲ ἐξόλισαν.

Προσόνια.

— Μοῦ ζητεῖτε θέσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μου· καὶ τί ἐκόματε εἰς τὸ προηγούμενον, μοῦ εἰργάζεσθε ;
— Τὰς ἀφαιρέσεις !

ΕΥΘΥΜΑ

Ὁλοκαίνουργια.

Ἐνα κοριτσάκι, τοῦ ὁποίου ὁ πατέρας θὰ ἐνυμφεύετο καὶ πάλιν, ἀνῆγγειλε τὴν χαρμόσυνον εἰδησιν εἰς μίαν φίλην τῆς, διὰ τῶν ἀκολουθῶν λέξεων :

— Σὲ πληροφορῶ, φιλιτάτη μου, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχω μιὰ μητέρα ὀλοκαίνουργια !

Ἡ χαρά του.

— Μαμᾶ, ὁ Νίκος θὰ εἶνε πάντοτε μικρότερος ἀπὸ ἐμένα ;

— Ναί, παιδί μου !

— Τί καλά ! Θὰ ἤμπορῶ λοιπὸν πάντοτε νὰ τὸν δέρω.

Ἡ συνήθεια.

Κακὸν πρᾶγμα ἡ συνήθεια.

Εἰς χαρτοπαίκτης, τὸν ὁποῖον ὁ πρὸς τὴν τράπουλα ἔρως ὠδήγησεν εἰς τὴν λαιμητόμον, λησμονήσας περὶ τίνος ἐπρόκειτο, καθ' ἣν στιγμήν εἶχε τὸν αὐχένα ὑπὸ τὴν μάχιραν, λέγει πρὸς τὸν δῆμιον :

— Κόψτε, κύριε !

Πῶς τὰ ἔχει.

— Καὶ χάνετε, κύριε, πολλὰ ἀπὸ τὰ βιβλία ποῦ δανεῖζετε ;

— Ἄ! ὄχι, δασίς μετοβῶ σὲ κανένα φίλον μου, δανεῖζομαι καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια... Μόλιστα μερικά τὰ ἔχω διπλά.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν. 3-5 μ.μ.,
Γαλατᾶ, Γενί Γιόλ, ἀριθμ 11,
Φαρμακεῖον Νικοκύθη.

Διὰ τὰς Κυρίας.

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ φέρωμεν εἰς γνώσιν τῆς ἀξιότιμου πελατείας μας, ὅτι ἤρχισαμεν παραλαμβάνοντες ὄλα τὰ ἐξαντληθέντα εἶδη, ἧτοι Crèmes Lotions, προσωπίδας τῆς νεότητος καὶ τὰ λοιπά, τῶν ὁποίων ἡ ἔλλειψις κατέστη τόσοσιν αἰσθητή.

Ἐπίσης συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν

CRÈME APHRODITE No 35 B.,

ἧτις ἔχει ἀποτελεσματικὴς ἰδιότητος· λευκαίνει τὸ δέρμα, ἀπαλύνει τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σπαλλάσσει ἀπὸ τὸς κηλίδος καὶ τῆς μακρινιάδας.

Καίτοι ὑπεβλήθημεν εἰς ὑπερβολικὰ ἔξοδα καὶ θυσίας, ἐν τούτοις μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως καταστήσωμεν κοινὸν ἀπόκτημα τὴν Crème Aphrodite ὑπεβίβασαμεν τὸ τίμημα, ἧτοι 22 γρόσια τὸ κυτίον καὶ 12 γρόσια τὸ 1/2 κυτίον.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ ἀρ. 77. Τηλέφωνον 1143 Πέρα.

Κυριολεξία.

Τὸ γκαρσὸν πρὸς τὸν πελάτην : — Τί παίρνει ὁ κύριος ;

Ὁ πελάτης. — Πρὸς τὸ παρὸν μόνον κρῦο, κλεισὸ μου τὸ παράθυρο.

Πλούτη καὶ πλοῦτη.

Ὁ πατέρας. — Ἀμφιβάλλω ἂν ὁ ποιητὴς αὐτός, ποῦ ζητεῖ τὴν κόρην μας, θὰ τὴν κάμῃ εὐτυχῆ. Ἐν τούτοις εἶναι τοῦλάχιστον πλούσιος ;

Ἡ μητέρα. — Πλουσιώτατος... εἰς ὁμοιοκαταληξίας !

Ποῖος τὰ κάμνει ;

Ὁμιλεῖ λιμοκοντόρος :

— Παρήγγειλα γιὰ φέτος τρεῖς καλοκαιρινὲς φορεσιές.

— Μπᾶ! καὶ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ τῆς κάμης ;

— Ἐγώ ; ὄχι, ὁ ράφτης μου.

Ἐπομὴ.

Ὁ δικαστὴς (μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς θανατικῆς καταδίκης τοῦ κατηγορουμένου). — Ἐχεις, κατάδικε, νὰ διατυπώσης καμμίαν ἐπιθυμίαν ;

— Ναί, ἤθελα νὰ φάγω σταφύλια.

— Σταφύλια ; ἀλλὰ δὲν εἶναι ὄριμα ἀκόμη.

— Κ' ἐγὼ δὲν βιάζομαι, κύριε πρόεδρε, περιμένω ὡς ποῦ νὰ ὠριμάσουν.

Κακαὶ γλῶσσαί.

Κακολογοῦν τὸν ζωγράφον Ρ. ὡς φυγόπονον.

— Εἶναι τόσο φυγόπονος, ἔλεγεν ὁ κ. Κ... ὥστε δὲν ζωγραφίζει, παρὰ χειμερινὰ τοπεῖα, διὰ νὰ μὴ ἀναγκάσετε νὰ βάζη εἰς τὰ δένδρα φύλλα.

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

διακρίνονται διὰ τὴν ἐκλεκτικότητα τῶν ἐμπορευμάτων των.